

Čo sa má stať, stane sa

Petronela Jablčková preletela na metle nočnú záhradu ako lietavica a pristála na hrubom konári pred svojím jablkovým domcom. V tej istej chvíli sa na ňom otvorili dvere a zvedavo z nich vyzrel roháč Lucius.

„A?“ spýtal sa nedočkavo.

Petronela zostúpila z metly. „A je to,“ odvetila a rázne si na hlave do správnej polohy posunula čarodejnicky klobúk.

„Ach jaj, Uhorkáč sa určite napaprčí!“ zabzučal Lucius.

„Je mi to fuk,“ odvrkla malá čarodejnica a so vztýčenou hlavou vošla dnu. Lucius predsa nemusí na prvý pohľad vidieť, že ju hryzie svedomie.

„Mala si to v pokoji prediskutovať s jablkáčmi,“ neprestával ju poučáť Lucius.

Petronela s povzdychom zavesila kabát na vešiak.

„Snažila som sa, ale veď ich poznáš. Ešte som iba otvorila ústa a už sa odúvali!“

Lucius pokrčil chrobácie pleciami. „Pokiaľ ide o stromy, nikto sa v ich dreve nevyzná lepšie než jablčkoví škriatkovia.“

„A najlepším záhradníkom je záhradný trpaslík. Bodka!“ Petronela rázne vošla do kuchyne a postavila na sporák čajník s vodou. Potrebovala sa napiť horúceho čaju. Napriek letnému obdobiu totiž na metle poriadne premrzla. Navyše nemala chuť na Luciove výčitky. Jarné búrky vyvrátili dve z jej najstarších jabloní. Ich strata Petronelu bolela. Našťastie sa jej podarilo vypestovať z ich jadierok semenáčky a tie plánovala zasadiť presne na mieste pôvodných jabloní. Lenže najprv bolo treba dôkladne pripraviť pôdu. Povyťahovať korene a vykopať jamu na vloženie mladšej sadeničky. Podľa Petronely to bolo pre jablkových škriatkov príliš náročné, a preto zaletela ďaleko za Jastrabí les a v agentúre Banské a záhradné práce si najala záhradného trpaslíka. Oveľa radšej by ich vzala hneď troch, no v lete mali plné ruky práce. Jeden jej musel stačiť. A ako ju informovali v pracovnej agentúre, išlo o poriadne tvrdohlavého chlapíka. Svojmu remeslu sa však rozumel, no i tak sa občas vyskytli sťažnosti.

Petronela nezostávalo nič iné, len sa uspokojiť.

Čajník sa rozpískal. Petronela si zaliala chutný jablkový čajík a usadila sa k oknu do svojho obľúbeného kresla.

„Kedy sa pustí trpaslík do práce?“ zavolať Lucius z kuchyne. Odpoveď neprišla. „Opýtať sa predsa smiem,“ postťažoval sa roháč. „Alebo sa zavádzajú nové móresy, že čarodejnice nemusia chrobákom odpovedať?“

Odpoveď nedostal ani tentoraz.

„Petronela?!“ Lucius stratil nervy. Prešiel do izby, aby zistil, čo sa deje. Jablčková čarodejnica sedela rozvalená v kresle a tichučko pochrapkávala. Nemohol sa na ňu hnevať, lebo vedel, aké nebezpečenstvá číhajú na ceste medzi siedmimi horami. Nielenže niektoré ešte stále zakrývali snehové čiapočky, ale v hustých lesoch tam dokonca žili gryfy. Posledné svojho druhu, čo však neznamenal, že by neboli nebezpečné. Tie okrídlené levy s hlavou orla predstavovali vážne nebezpečenstvo dokonca aj pre čarodejnice.

Lucius vytiahol Petronelinu milovanú deku z yetiho srsti a priateľku dôkladne pozakrýval.

Malá čarodejnica spala tuhým spánkom ako medveď v zime. V noci ju síce zobudil chichot svetlušiek, ktoré za oknom poletovali ako malé svetielka, no Petronela len vzala deku a presťahovala sa do postele.

Keď sa zobudila druhý raz, bol už jasný deň. Vyskočila z postele, ponáťahovala sa, akoby oberala jablká

zo svojich jabloní, potom vzala do rúk zlatý pirátsky ďalekohľad a namierila ho dole do záhrady. Všetko bolo ako inokedy... až na pána Pečka, ktorý práve zabácal na cestu k Začarovanému mlynu a so zaškrípaním pred ním zostal stáť. Vzápätí sa rozleteli dvere

a z domu vybehla Olívia a za ňou Oliver. Pavol Pečko sa usmieval a vysoko nad hlavu dvíhal ruku s obálkou. Úsmev rozžiaril aj tvár Majky Pečkovej, mamy dvojčiat.

Petronela zvrátila čelo. Niežeby bola ktovieako zvedavá, ale škrelo ju, že na streche mlyna už nemá načúvacie zariadenie – netopierie ucho. Rázne zaostrila a Pečkovcov si aj trocha zväčšila. Na belasej obálke, ktorou pán Pečko mával nad hlavou, prečítala dve slová: *Sunshine Holidays*.

Hm, pomyslela si Petronela. Čo to má znamenať?

Jablčková čarodejnica nemusela dlho hútať, lebo dvojčatá o pár minút prešľapovali pod jabloňou, ťahali za šnúru a vyzváňali. Petronela hneď spustila čarovný povrazový rebrík.

„Petronela! Petronela!“ vykrikovali deti, zatiaľ čo liezli hore a na každom šteblíku sa o čosi zmenšili. „Neuhádneš, čo sa stalo!“ fučal Oliver.

Petronela išla od zvedavosti puknúť. „Čo také?“ zvolala. „Vyhral váš ocko v športke?“

„Prečo si myslíš, že to má niečo do činenia s ockom?“ spýtala sa Olívia, keď už konečne stáli na hrubom konári pred Petronelinými dverami.

„Ja... no... Len som tak tipovala!“ jachtala jablčková čarodejnica a trocha sa začervenala. „Veď mi to už prezradte...!“

„Najprv hádaj,“ vyzval Petronelu Oliver.

„Hm...“ Malá čarodejnica sa tvárila, akoby jej od premýšľania mala hlava prasknúť. „Takže výhra v športke to nie je.“ Šibla po deťoch prefíkaným pohľadom. „Nenašli ste náhodou v rybníku správu vo fľaši?“

Olívia a Oliver sa zachichotali. „Hrozná zima.“

„Alebo že by Nefertiti zniesla zlaté vajce?“

Deti pokrútili hlavami.

„Už viem!“ zvolala Petronela. „Zapojili ste sa do súťaže a vyhrali ste cestu okolo sveta. Je to tak?“

„Takmer si uhádla,“ povedal Oliver. „Ideme na dovolenku.“

„Last minute! Odchádzame už o dva dni!“ potvrdila bratove slová Olívia.

„Naozaj?“ Jablčková čarodejnica nadšene tlesla. Pečkovci neboli na dovolenke, odkedy sa nasťahovali do mlyna. „A kamže to bude?“

„Na ozajstné gazdovstvo!“ jasala Olívia. „S koňmi, husami, rozkošnými malými prasiatkami, nezbednými mačiatkami...“

„So slonmi a s tigrami...“ uťahoval si zo sestry Oliver. „Veď zatiaľ nevieš, aké zvieratá tam vlastne budú.“

„Idete na prázdniny na gazdovský dvor?“ začudovala sa Petronela.

„Áno, pozri!“ Olívia rozprestrela prospekt, čo priniesol ocko. „Však je to tam pekné!“

Petronela prikývla. „Sú to takmer samé pasienky,“ skonštatovala. „Veľmi pekné prostredie. Mám tam jednu sesternicu. Žije v Šikmom domčeku. Ak ju náhodou stretnete, pekne ju odo mňa pozdravte.“

„Vybavíme,“ sľúbil Oliver. „Ale teraz už musíme ísť. Čaká nás ešte veľa roboty...“

„Dobre sa bavte!“

Oliver už takmer stál jednou nohou na rebríku, keď sa Olívia otočila k Petronele. „Takmer sme zabudli. Ne dozrela by si na sliepky, kým budeme preč?“

„Nestačí na ne dozrieť!“ zavolať Oliver od rebríka. „Treba ich aj nachovať, vypustiť a občas aj poškrabkať.“

„Ak hneď neprestaneš vyratúvať povinnosti, Petronelu prejde ochota postarať sa o sliepky,“ pošepala bratovi Olívia.

Jablíčková čarodejníca sa však zasmiala. „Nebojte sa. O Nefertiti a jej kamošky sa postarám. Už sa teším, ako

si s dámami príjemne pokvákame. Je to veru poriadne dávno, čo sme si naposledy schuti potrkotali.“

Olívii spadol zo srdca kameň. Celá sa rozžiarila: „Si skvelá!“

„Skvelá a navyše aj najmúdrejšia a najmilšia jablčková čarodejnica na svete!“ pridal sa Oliver.

„No, no, no, veď sa jej toľko nelíškajte,“ zabzučal Lucius a pristál na konári rovno vedľa nich. „Inak sa z našej

jablčkovej čarodejnice stane rovnaká horenoska ako tá odporná Strigolína Stračinôžková.“

„Ale kdeže,“ zasmiala sa Petronela, „veď ty sa už postaráš, aby som ten nos príliš nevystrkovala...“

„Aby som nezabudol,“ zamumlal Lucius. „Posiela ma Uhorkáč. Repkoša uštipol do nosa sršeň. Opuchol mu, má ho hrubý ako cigara a strašne ho bolí.“

Petronela si vzdychla a luskla prstami. Cez otvorené okno k nej okamžite priplachtila lekárska taška a zniesla sa na konár.

„Prepáčte, moji milí,“ prihovorila sa deťom. „Treba pomôcť Repkošovi. Dovidenia!“ Malá čarodejnica vyliezla roháčovi na chrbát a pomedzi jablone odfrčala preč.